

חֵדֶשׁ נִסְכַּן הַגֵּיעַ

קָרָאתִי אֶת הַמִּכְתָּב שֶׁל עֲזָרָא, וְחֲשַׁבְתִּי, שֶׁגַּם אִם עֲזָרָא לֹא כָתַב לִי הַרְבֵּה זְמַן, בְּכֹל זֹאת זֹכֵר הוּא אוֹתִי, וְשִׁמַּחְתִּי לְהוֹמֵנָה שְׁלוֹ. הַגֵּיעַ חֵדֶשׁ נִסְכַּן. הַסְטוּדֵנְטִים כְּבָר יוֹצְאִים לְחִפְשֵׁת-פֶּסַח, אֲבָל לִי יֵשׁ עוֹד לְלַמֵּד הַרְבֵּה. יֹצְאתִי לְמַטְבַּח הַיּוֹם, כִּי רָצִיתִי לְקַחַת מְעַט מֶלֶח וְסִכִּין לַעֲשׂוֹת לִי סֵלֶט יְרֻקוֹת וּמִצְאָתִי אֶת חֲנֻה בַּעֲבוּדָה גְּדוּלָּה. רֵיחַ סַבּוֹן עֶמֶד בַּמַּטְבַּח, וְכֹל הַכּוֹסוֹת הָיוּ בְּתוֹךְ מַיִם.

מָה הַעֲבוּדָה הַזֹּאת לָךְ, חֲנֻה? – שְׁאַלְתִּי.

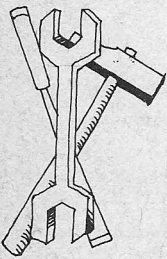
בְּעוֹד שְׁבוּעַ פֶּסַח, יוֹסֵף, וּלְפָנַי פֶּסַח הַעֲבוּדָה רַבָּה בְּכֹל בֵּית. רוֹחֲצִים וְשׁוֹטְפִים, שׁוֹטְפִים וְרוֹחֲצִים. וְאַתָּה יוֹדֵעַ, שֶׁבְּלִיל הַסֹּדֵר יוֹשֶׁבֶת בְּבֵיתֵנוּ כָּל הַמְשַׁפָּחָה הַגְּדוּלָּה וְאֲנִי צְרִיכָה הַרְבֵּה צִלְחוֹת וְכּוֹסוֹת. צִלְחוֹת יֵשׁ לִי מִסְפִּיק, אֲבָל כּוֹסוֹת אֵין לִי דַי. כּוֹסוֹת חֲדָשׁוֹת אֵין אֲנִי קוֹנֶה, אֲבָל אַחֲרֵי שֶׁתְּעַמְדֵנָה בְּמַיִם וְאֶשְׁטֵף אוֹתָן בְּחַמִּים, הֵן תִּהְיֶינָה מִמַּשׁ כְּמוֹ חֲדָשׁוֹת וְכִשְׁרוֹת לְפֶסַח. כֵּלִים חֲדָשִׁים עוֹלִים בְּיָקָר. אַתָּה יוֹדֵעַ אֶת מַחֲרָם?

אֲבָל חֲנֵה יֵשׁ עוֹד זְמַן, מָחָר עוֹד לֹא פֶסַח.

מָחָר? מָחָר צְרִיכָה אֲנִי כְּבָר לְקַנּוֹת אֶת הַמִּצּוֹת, וּלְהֵבִיא אוֹתָן הַבַּיְתָה. נִכְנָסְתִי מֵהָר לְחֲדָרִי, וְגִזְפֵרְתִי בַּפֶּסַח בְּבֵית שְׁלִי. חֲשַׁבְתִּי עַל הַמְשַׁפָּחָה שְׁלִי, רָצִיתִי מְאֹד, שֶׁגַּם הֵם יִהְיוּ אִתִּי בְּחֵג. כִּי בְּלִי מְשַׁפָּחָה – חֲשַׁבְתִּי – מָה טַעַם לְחֵג. לֹא טוֹב יִהְיֶה לִי בְּחֵג-הַפֶּסַח.

שעור עשרים: תודה רבה

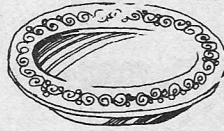
פתאום מצלצל הטלפון.
יוסף - קראה לי חנה - הטלפון לך!
הלו, מי מדבר? - שאלתי.
מדברת נחמה ממשרד האוניברסיטה. הפרופסור שלך רוצה לדבר
אתך. זה כמה ימים הוא שואל עליך, חכה רגע בסבלנות.
בסבלנות? הרגע היה ארוך מאד. לפעמים רגע, ארוך יותר משעה.
סוף-סוף אני שומע את קולה של נחמה: הגה הוא בא! ולאחר-כך
את קול הפרופסור שלי: יוסף - הוא אומר - אני מזמין אותך בשם
אשתי, בשם בני גדעון ובתי שרה, להיות האורח שלנו בליל הסדר
בביתנו. אנחנו נשמח לך מאד.
רציתי לקפץ משמחה ולומר לו הרבה הרבה באנגלית יפה, אבל
אמרתי לו רק בעברית קלה: תודה רבה, אדוני הפרופסור!

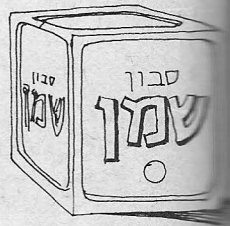
כלי-עבודה

סכין

צלחת

סבון

שְׁאֵלוֹת

- א. מתי חג הפסח?
- ב. האם יודע אתה עוד שם לחג?
- ג. מה אנחנו אוכלים בחג הפסח?
- ד. מתי עושים את הסדר?
- ה. על מה מספרים בליל הסדר?
- ו. מה שואל הילד הקטן בליל הסדר?
- ז. מה שותים בליל הסדר?
- ח. מה שם הספר, שאנחנו קוראים בו בליל הסדר?

מִן הַתּוֹרָה

בְּרֵחַשׁ הָרֵאשִׁיון בְּאַרְבַּעַה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ... פָּסַח לָהּ:
וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַזֶּה חַג הַמִּצּוֹת לָהּ
שִׁבַעַת יָמִים מִצּוֹת תֹּאכְלוּ. (ויקרא, כג, ה-ו)

מִן הַהֶגְדָּה

מָה נִשְׁתַּבַּח הַלַּיְלָה הַזֶּה מִכָּל הַלַּיְלוֹת, שִׁבְכָל הַלַּיְלוֹת
אָגוּ אוֹכְלֵי חֶמֶץ וּמִצָּה, הַלַּיְלָה הַזֶּה כּוֹלוֹ מִצָּה? ...

שְׁעוֹר עִשְׂרִים: עֵבְרִית בְּלִיגְנָרְד

	<i>disentera</i>	עַל טַעַם וְרִיחַ אֵין לְהִתְנַכַּח.	טַעַם
כְּמוֹ		מֵתוֹק כְּמוֹ סֶכֶר. חֲמוּץ כְּמוֹ לִימוֹן. – גְּדוֹל כְּמוֹ הָר.	כְּמוֹ
מִמֶּשׁ		אֲנִי רוֹצֵה לְדַבֵּר עֵבְרִית כְּמוֹ "צָבֵר" מִמֶּשׁ.	מִמֶּשׁ
לְפַעֲמִים		אֲנִי נוֹסֵעַ לְחִיפָה לְפַעֲמִים בְּרִכְבֶּת. וְלְפַעֲמִים אֲנִי נוֹסֵעַ בְּמִכּוֹנִית. – לְפַעֲמִים בָּא הִתִּיאַטְרוֹן לְבִקֵּר בְּמוֹשָׁב.	לְפַעֲמִים
בְּכָל-זֹאת		קָר הָיָה בַחוּץ וְחֲשָׁף מִסְבִּיב, גֶּשֶׁם יָרַד, וּבְכָל-זֹאת הָלַכְנוּ לְלַמַּד עֵבְרִית בְּלִיגְנָרְד.	בְּכָל-זֹאת
סְבָלְנוֹת		לֹא הָיְתָה לוֹ סְבָלְנוֹת לְחִכּוֹת עוֹד רִבַּע שָׁעָה.	סְבָלְנוֹת
זוֹכֵר		תָּמִיד אֲנִי זוֹכֵר אֶת הַיָּמִים הָרֵאשׁוֹנִים בְּאֵלְפֹן.	זוֹכֵר

רְשִׁימָה 20

<i>importante cio</i>	<i>lungo</i>	<i>sale</i>	<i>attraverso</i>
א. בְּכָל-זֹאת	אָרֶךְ	מֶלַח	כְּלִי
<i>qualche volta</i>	<i>brodo</i>	<i>pariweise</i>	<i>coltello</i>
ב. לְפַעֲמִים	מִמֶּשׁ	סְבָלְנוֹת	סִכִּין
<i>allorchè</i>		<i>beverino</i>	<i>fietto</i>
ג. כָּשֶׁר	מִסְפִּיק	מַחְשָׁבָה	צִלְחַת
<i>trova</i>	<i>caro</i>	<i>salta</i>	סִבּוֹן
ד. מִצָּה	בִּיקֵּר	קוֹפֵץ	טַעַם
ה. לִיל-הַסֶּדֶר	מִזְמִין	זוֹכֵר	<i>quinto</i> <i>sapore</i>
	<i>ordinare</i>		